

O modlitbe Otče náš často hovoríme, že je vzorom každej modlitby. Nie je to však jediná Ježišova modlitba. V evanjeliách ich nájdeme omnoho viac.

Jednu sme počuli aj v tom dnešnom. Voláme ju Ježišova veľkňazská modlitba. Prosí v nej za seba, za apoštolov aj za celú Cirkev.

Skôr, ako

sa začal modliť, pozdvihol oči k nebu. Nie preto, že by nechcel vidieť to, čo sa deje na zemi. Alebo preto, aby sníval o tom, čo ho čaká v nebi. Pozdvihol oči k svojmu Otcovi, ktorý ho poslal na svet, od ktorého dostal ten najsilnejší mandát. Pripomenul si, že nekoná na vlastnú päsť, a prosil o silu, aby dokázal splniť všetko tak, ako sa to od neho očakáva.

Ježiš nám

dal príklad. Aj po rokoch prežitých v komunite, po toľkých vyslovených a určite aj vypočutých modlitbách, po hodinách strávených na kolenách, po natrhnutých ružencoch či zodratých modlitbových knižkách... Modlitba pre mňa nemá byť únikom z reality, úkrytom v oáze pokoja, kde ma nikto nemôže rušiť, či snívaním o budúcnosti. Má byť načerpaním sily od toho, ktorý ma posielal do sveta, lebo mi verí a dáva mi istotu svojej prítomnosti. Posiela ma k ľuďom dnešnej doby, k mladým s ich problémami, k chorým a starým s ich konkrétnou bolesťou, k manželom a rodinám s ich neistotou a otázkami. Posiela ma aj k mojim bratom a sestrám, s ktorými žijem v komunite, k mojim predstaveným i nadriadeným, k tým, s ktorými si rozumiem, aj k tým, s ktorými je to práve teraz ťažké.

Ježišova

modlitba sa neobmedzuje len na „tu“ a „teraz“. Myslí v nej aj na budúcnosť, na ďalekú budúcnosť. Prosí aj za tých, čo skrze „ich slovo uveria v neho“. Ježiš ma tak učí vidieť za obzor.

Tomáš Brezáni, CM

Foto: Františka Čačková, OSF

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)